

מסכת מעשרות

פרק ב' משנה ז'

השוכר את הפועל ל��וזת עמו בתאים, אמר לו על מנת שאוכל פאיים, אוכל ופטור. על מנת שאוכל אני ובני ביתי, או שיאכלبني בשכרי, הוא אוכל ופטור, ובנו אוכל וחיב. על מנת שאוכל בשעת הקציעה ולאחר הקציעה, בשעת הקציעה אוכל ופטור, ולאחר הקציעה אוכל וחיב, שיאינו אוכל מן התורה. זה הכלל, האוכל מן התורה, פטור, ושיינו אוכל מן התורה, חיב: